

Iván Argote - *un milió d' amics*

Text crític Albertine de Galbert

Una parella està instal·lada còmodament en la gespa d'un jardí públic. A la seva roba, es distingeix l'ombra d'una mà acariciant-los suaument, sembla prendre part de la seva intimitat. El gest és absurd - aquesta gent no sent la carícia -, però commovedor. El contacte físic mai succeeix, i aquesta distància instal·la a l'artista doblement "en buit" enfront del seu subjecte: el buit de la mà d'una banda, i per l'altra, el buit de l'ombra: un cos en negatiu, una petjada.

En una conferència titulada "El Buit del palmell i l'amor en infraroig", el psiquiatre Jean-Pierre Klein proposa una definició de la tendresa: "la tendresa suposa dos subjectes presents. No es tracta llavors ni de possessió, ni de submissió – que cosifiquen –, ni de passió o d'addicció – que amputen i fusionen fraccions de subjectes". Segons ell, tota la subtilesa de la tendresa depèn d'aquesta "distància justa", molt petita però no nul·la, que separa dos subjectes lliures en relació.

En el treball d'Iván Argote, artista colombià establert a París des que va realitzar els seus estudis a l'escola de Belles arts, són molt poques les obres en les quals aquesta noció de "distància justa" no apareix com a fil conductor. Com un lladre, deixant la caixa forta plena, després d'haver desarmat la seva porta, Iván Argote mai porta els seus furtus fins al pillatge o l'obscenitat. Paradoxalment protegeix els seus objectius, a semblança d'aquestes estàtues erigides per la glòria dels conqueridors que cobreix amb ponxos indis en l'obra *Turistes*. Aquest gest, per ser una crítica frontal a un poder polític que erigeix en figures heroiques als que han contribuït al massacre de poblacions indígenes, no deixa de ser tendre i reconfortant.

L'acció de cobrir, i la seva dimensió de consol, troba també ressò en l'obra *Donant-li pes als petons* (2012) en la que l'artista i el seu equip cobreixen literalment amb petons una roca enorme, allotjada a la vora d'un riu colombià, durant el rodatge de la pel·lícula *L'Estratègia* (2012). En un país com Colòmbia, on els rius han arrossegat durant dècades la història traumàtica dels enfrontaments entre guerrillers i paramilitars, aquests estigmes d'un altre tipus, deixats amb pintura - com alguns deixen petons als miralls amb pintallavis - semblen conjurar el passat.

Aquesta manera d'abordar, amb humor o irreverència, temes històrics i socials de vegades dramàtics, aquest llenguatge tendre, apareix també formalment en l'obra d'Argote. L'elecció del super 8, en la seva pel·lícula *Historia de la Humanitat* (2011), vídeo en el qual l'artista i la seva família reconstitueixen "grans moments" de la història de la humanitat en un film de família, o d'una imatge pobra, com la nomena Hito Steyerl, per oposició a la imatge en alta definició, confereix també un caràcter sensible i familiar a aquests treballs de l'artista.

A semblança d'artistes com l'anglès Stephen Willats, abordant la dificultat del conuiu en un context urbà, Iván Argote és un activista del contacte i de la relació. Posa en escena la solitud en el que té de més patètic, la seva i la d'uns altres, per després obstinar-se a trencar-la, i recrear llaços. Així, per a *Un dia a l'any*, l'artista va publicar un anunci convidant als que ho desitgessin a celebrar el seu aniversari en una sala del Centre Cultural Art 2 de Maig (CA2M) a Madrid. Mini celebracions van tenir lloc amb desconeguts durant els tres mesos de l'exposició. Les polaroids exposades a la galeria són els únics rastres d'aquests esdeveniments.

Hito Steyerl és artista, directora de cine i escriptora, l'article es pot trobar en línia i a e-flux : <http://www.e-flux.com/journal/in-defense-of-the-poor-image/>

Una altra “operació” activista és el projecte *Activíssim!*, que agrupa sota diapositives un taller que va realitzar en el Museu MAC-VAL amb nens de quatre a set anys oferint-los eines per poder manifestar-se. Les imatges estan acompanyades d'una transcripció d'una conversa telefònica en la que l'Iván explica el projecte a la seva mare. A més, la peça estableix un vincle amb el passat autobiogràfic de l'artista ja que el seu pare, sindicalista de Colòmbia i professor de col·legi solia ensenyar als seus alumnes com manifestar-se. De nou, un atracament sense robar ni atacar a ningú.

L'exposició a ADN Galeria de Barcelona reuneix aquests treballs i uns altres més, que qüestionen aquesta “distància justa” tan difícil d'identificar, i no obstant tan necessària de trobar per viure amb l'altre sense intentar sufocar-lo, per assimilació o exclusió.